

Janer de argint

O mare bogăție care scapă de fisc

Un funcționar al fiscoului veni într-o zi la un om, nu prea avut în cele pământești, dar bogat în Isus, pentru a-i stabili averea și a-i fixa impozitul.

— Eu sunt foarte bogat, zise creștinul.

Funcționarul își ascuți numaidecât creionul și îl întrebă:

— Cari sunt bunurile dvs.?

— Eu sunt fericitul posesor al unui Mântuitor care mi-a dat viața veșnică și care mi-a pregătit un loc în orașul veșnic.

— Și ce mai ai încă?

— Am o soție înțeleaptă și credincioasă; Solomon zice: „Cine poate găsi o femeie cinstită? Ea este mai de preț decât mărgăritarele”.

— Ce mai ai?

— Am copii sănătoși și ascultători.

— Ce mai ai?

— O inimă mulțumită care îmi permite să trec vesel prin viață.

— Ce mai ai?

— Aceasta este tot.

Funcționarul închise cartea, zicând:

— Văd că ești într'adevăr bogat, dar bunurile d-tale nu pot fi puse la impozit.

...

O rugăciune franciscană

Se atribue lui Francisc d'Assisi această splendidă rugăciune:

„Doamne! fă din mine un instrument al păcii tale: acolo unde este ura, eu să semăn iubirea; acolo unde este insultă iertarea; acolo unde este neînțelegerea, unirea; acolo unde este îndoiala, credința; acolo unde este desnădejdea, speranța; acolo unde este întunecul, lumina; acolo unde este tristețea, bucuria... O stăpâne al cerurilor! nu caut atât să fiu mângâiat, cât să mângâiui; să fiu înțeles, cât să înțeleg; să fiu iubit, cât să iubesc; căci numai atunci când dăruim, primim; numai atunci când iertăm, suntem iertați; numai murind, putem să fim înviați la o viață nouă”.

Coperta: In pădurea Snagovului.
Foto: Arhitect Alex. Petil.

Scaunul Domnului Isus

O tânără fată din nordul Scoției, frumoasă și inteligentă, era logodită cu un tâmplar și amândoi lucrau de zor ca să-și strângă cele necesare.

Când tânărul făcea el însuși mobila, zise într-o zi logodnicei lui:

— Jeny, la început sunt deajuns două scaune. Să nu facem de acum prea multă mobilă.

— Nu, răspuse ea, nouă ne trebuie trei scaune; al treilea scaun va fi pentru Domnul Isus, când va intra la noi.

Jean, care se simțea în fața unei inimi mai bune decât a lui, se mulțumi să răspundă:

— Ei bine, vreau să fac trei.

După căsătorie, tinerii soți și-au reluat lucrul lor, căci, în loc de călătorie de nuntă, săracii nu au decât bucuriile sănătoase ale căminului.

La masă, două scaune fuseser ocupate; al treilea pentru cine era? Ziua era călduroasă și istovitoare. Spre seară, tânără femeie văzu pe drumul prăfuit o femeie ducând un copil în brațele sale. Dar în inima ei avea o greutate și mai apăsătoare: înșelată, părăsită, se întorcea acum la casa părintească.

Sleită de puteri, căzu în brațele tinerei soții, care o duse la „Scaunul Domnului Isus”. Aici fu îngrijită împreună cu copilul ei și înconjurată de simpatie.

Când soțul veni acasă, Jeny îi ieși înainte și îi spuse ce s'a întâmplat. „Dumnezeu să te binecuvinteze!” zise el nefericitei femei. Apoi, îndreptându-se către soția lui, zise: „Domnul Isus a avut nevoie astăzi de scaunul Lui”.

...

O clădire sigură

Mergeam suspinând: „Nimic stabil, nimic neschimbător pe pământul acesta. Noi trecem prin mijlocul unei lumi care trece și ne duce spre singurul lucru care nu trece: moartea. Bunurile și bucuriile pământești ne alunecă printre degete ca și nisipul printre degetele unui copil, care se joacă pe marginea apei. Pe ce să-mi zidesc viața? Munții se prăbușesc și sistemele de morală și de filosofie cad în țărână mai repede decât autorii lor”.

O voce venită din negura secolilor, îmi răspuse: „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta dela tine”. Isaia 54, 10. Iată stânca pe care pot să-mi clădesc viața. Aceasta va înfrunta furtunile. Dar pot eu să zidesc pe această temelie a dragostei divine, egoismul meu și răutățile mele?

Nu, numai o viață de iubire și în serviciul apropiatului poate să se înalțe pe piatra dragostei neschimbătoare. Ar trebui ca viața mea să fie tot una cu piatra pe care se înalță pentru ca oamenii să nu vadă unde sfârșește Dumnezeu și unde încep eu. Trebuie să fim un singur corp, Tatăl ceresc și eu într-o puternică și armonioasă unitate.

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a tinereții

Inscrisă în Registrul Publicațiilor periodice la Tribunalul Ilfov, Secț. I. Com. sub. No. 1.103 din 1938.

O clipă fatală

M. Manea

fost biruit și zdrobit. Ce n'ar fi făcut și ce n'ar fi dat el, să șteargă, dacă ar fi fost posibil, impresiile rele lăsate asupra bisericii, asupra prietenilor și părinților săi, și ce n'ar fi dat să facă să dispară întristarea produsă Ace-luia care a murit pentru păcatele neamului omenesc, dar era prea târziu. ....

Câți tineri nu sunt poate și astăzi, cari au trecut prin aceleași experiențe, tineri cari au fost mușcați de șarpele cel viclean și trebuie să îndure toată viața re-grețele unei clipe fatale, când au lipsit dela postul lor de veghere și prin neglijența și neatenția lor, corabia credinței a naufragiat.

„Mi-aduc foarte bine aminte de clipa aceea fatală, când — nici acum nu-mi pot explica — mi-am pierdut mințile, am alunecat, am căzut și am săvârșit păcatul. E cu neputință să fac să dispară cele ce am făcut. Cât de triste sunt urmările acelei clipe de neatenție!”

Cam în felul acesta se tânguia un tânăr cu care vorbeam odată. Suspînând, el își povestea experiențele sale triste și amare, cari aveau să lase urme adânci și neșterse în viața sa. Privindu-l cu iubire și compătimire, am înțeles că e sincer în cele ce spune, căci își dădea bine seama acum de urmările triste ale unei clipe fatale de neatenție, când a

Nu există nimic mai amăgitor ca păcatul. Dușmanul omului, Satana, îl prezintă în chipul cel mai amăgitor și atrăgător. El îmbracă ispitele în haina nevinovăției și le prezintă în așa fel, încât omul să creadă că dacă ascultă de ele poate fi fericit. Ispita își găsește un ecou în natura decăzută și pervertită a omului. Adevăratul caracter al păcatului se poate vedea bine numai după ce a fost săvârșit, când conștiința luminată de Duhul lui Dumnezeu e la lucru și când urmările de neînlăturat se întorc asupra făptuitorului. Din sacrificiul cel mare cerut pentru salvarea omului, se poate vedea cât de îngrozitor este păcatul. Crucea de pe Golgota descopere adevăratul caracter respingător al păcatului. La jude-

cata de apoi, când nelegiuții vor fi nevoiți să soarbă drojdiile cele amare, ca urmare a călcării legii lui Dumnezeu, vor înțelege pe deplin caracterul degradator al păcatului; atunci însă va fi prea târziu.

Cum vine păcatul

„Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții”. (Prov. 4, 23) Așa sună sfatul înțeleptului. Aci este locul unde ia naștere sămânța păcatului. Este adevărat că clipa fatală este aceea în care păcatul se manifestă, dar începutul căderii vine ceva mai înainte. El își are originea în inima omului. „Căci din lăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile” ... (Marcu 7, 21) Dacă în inimă sunt nutrite sentimente necurate, mai curând sau mai târziu ele se vor manifesta ca cele mai uricioase și respingătoare păcate cari degradează pe aceia cari le făptuiesc.

„Isus zice, că acolo unde cugetul rău este hrănit și întreținut, oricât de în taină s'ar petrece el, păcatul domnește deja în el; sufletul se află deja în amărăciunea vrăjmășiei și în legăturile fărădelegii. Acela care își găsește plăcere în scene de necurătenie, care este îngăduitor față de cugetele necurate și de privirile poftitoare, poate vedea în păcatul săvârșit în public, cu toate patimile sale rușinoase și toate necazurile unei i-

nimi sdrobite, adevărată natură a răului, care e ascunsă înlăuntrul sufletului său. Ispita prin care cineva cade într'un păcat rușinos nu dă naștere atunci răului pe care îl dă pe față. Ea nu face altceva decât să scoată la lumină ceea ce era demult ascuns și tănuit".

Clipa fatală sau păcatul, nu este altceva decât fructul copt al unor cugete necurate, purtate în inimă un timp îndelungat; este manifestarea sau exteriorizarea celor tănuite înlăuntrul omului. Isus Hristos zice: „Dar Eu spun că oricine se uită la o femeie ca s'o poștească, a și desfrânat cu ea în inima lui". (Mat. 5, 28) Nu numai fructul este otrăvitor, ci și sămânța lui, dacă este păstrată în inimă. Nu numai păcatul înjosește pe om și îl degradează, ci și pofta care ia naștere înlăuntrul omului.

Din experiența lui David

Puțini bărbați s'au bucurat de cinstă și onoare din partea lui Dumnezeu ca David. Omul „după inima lui Dumnezeu", cum i se zicea, fu chemat dela oi la cea mai înaltă și strălucită poziție la care poate ajunge un om, — fu chemat să fie rege și conducător al unei națiuni. Inzestrat cu calitățile cele mai alese, crescut în mijlocul naturii, învățase de tânăr să stea în strânsă legătură cu Acela care e izvorul puterii spirituale. Legătura cu Dumnezeu și opera mâinilor Sale, umplea pe David de admirație și îl pregătea pentru lucrarea anilor de mai târziu. Experiențele făcute în mijlocul naturii ca păstor al oilor, primejdiile, bucuriile și durerile sale, i-au format caracterul; iar psalmii lui, cântați cu atâta duioșie, au contribuit totdeauna la trezirea celor mai sfinte și nobile sentimente în inima acelora cari au avut dorința sinceră de a se apropia de Dumnezeu. Deși fu uns ca rege, David păstră un spirit umilit și se înapoie la turmele sale, unde se pregăti pentru înalta dar greaua sa răspundere de rege și conducător. Prin curajul, îndrăzneala și încrederea sa în

Dumnezeu, deși tânăr, birui pe Goliat, îndepărtând primejdia care amenința poporul din partea Filistenilor.

Providența lucrase cu putere ca David să fie adus în legătură cu Saul, regele lui Izrail; iar la curtea regală, prin primejdiile și amenințările venite din pricina urii lui Saul, el învăță că dependența de Dumnezeu este absolut necesară. Prin puterea sa mărinimoasă și nobilă față de Saul, cel mai mare dușman al său, s'a dat pe față cele mai nobile virtuți în viața lui David. Indemnat de ostașii săi să se răzbune, el răspunse: „Să mă ferească Domnul să fac împotriva domnului meu, care este unsul Domnului, o așa faptă, ca să pun mâna pe el! Căci el este unsul Domnului". (1 Sam. 24, 6) La vestea morții lui Saul, nu numai că nu s'a bucurat, dar el își sfâșie hainele și plânse cu multă amărăciune.

În felul acesta, David merse din biruință în biruință și din succes în succes, căci Dumnezeu cerului era cu el și el prospera în tot ce făcea. El ajunsese rege peste Izrail, cea mai înaltă răspundere la care poate fi chemat un om. În culmea gloriei la care ajunsese, David făcu un plan pe care îl încredință fiului său Solomon, de a face o casă pentru Dumnezeu, un locaș de închinare; căci zicea el: „Iată! Eu locuiesc într'o casă de cedru, și chivotul lui Dumnezeu locuiește într'un cort". (2 Sam. 7, 2).

În această stare de înflorire și de glorie, o clipă fatală, o clipă de neatenție a fost de ajuns să în-

tunece și să mânjească succesele și prosperitatea vieții de mai târziu a lui David. Ceea ce a pregătit mai târziu calea spre cădere, a fost încrederea și înălțarea sa de sine, lingușirile și atracțiile primejdioase ale unei vieți trăite în desfătare și lipsă de griji. Legăturile cu popoarele vecine au avut o influență rea asupra lui. Conducătorii popoarelor vecine nu erau obligați să-și pună aceleași restricții pe cari le puneau supușilor lor. Crimele cari erau interzise supușilor, nu erau osândite, dacă erau comise de rege. Toate acestea au contribuit ca priceperea lui David cu privire la păcătoșenia păcatului să fie întunecată. Aci este punctul la care dorește Satana să aducă pe om, despărțindu-l de Dumnezeu. În timp ce David era mai sigur de roadele biruinței și onorurile unui rege înțelept și viteaz, ducând o viață comodă, ne mai controlându-se pe sine, Satana profită de această ocazie și puse stăpânire pe el.

În războiul cu Amoniții el încredință conducerea oștirii lui Ioab, iar el se întoarse la Ierusalim. „Intr'o după amiază spre seară, David s'a sculat de pe pat și pe când se plimba pe acoperișul casei împărătești a zărit acolo o femeie foarte frumoasă la chip". Clipa fatală veni! . . . . Ne mai fiind stăpân pe pasiunile sale, el păcătu cu femeia unuia dintre cei mai credincioși ostași ai săi. El, care fusese ales de Dumnezeu ca conducător al poporului și însărcinat să aplice legea Sa, călca acum în picioare principiile unei legi sfinte pe cari trebuia să le apere. El nu putea să acopere păcatul său, care, după legea lui Dumnezeu, îl făcea vinovat de moarte. Pentru ca servul său să nu afle și să nu se răzbune, fiind jignit atât de rușinos, el trimise vorba lui Ioab să pună pe Urie în prima linie de luptă ca să fie lovit și să moară.

„El, a cărui conștiință gingașă și sentiment de onoare nu-i îngăduise nici chiar în primejdie de

(Urmare la pag. 15)

AMICUL TINERIMII

Insigna

Nobletei

„Dumnezeu a dat acestor patru tineri știință și pricepere pentru tot felul de scrieri și înțelepciune; . . . dar între toți tinerii aceia nu s'a găsit niciunul ca Daniel, Hania, Mișael și Azaria”.

Acești tineri s'au bucurat de binefacerile unei educații corecte în familie, în viața de copilărie, dar până să fie robi într'un pământ străin, ei nu și-au dat seama de importanța alipirii lor cu putere de lumina pe care o primise. Când s'au hotărît să nu se întineze nici măcar cu o porție din mâncările împăratului, Domnul i-a onorat, și astfel, în tot ce privea înțelepciunea și pricepera, ei erau de zece ori mai înțelepți și mai pricepuți decât învățații acestei împărății. Experiența acestor tineri dă mărturie despre adevărul cuprins în aceste cuvinte: „Disciplina de sine . . . va săvârși mai mult decât elocvența sau decât cele mai strălucitoare talente”.

Iubiți tineri, a venit timpul ca să facem din religia noastră o religie practică. Să nu uităm niciodată că „religia nu este numai o influență între altele; ea trebuie să fie o influență care să domine pe toate celelalte”.

Mâncarea și băutura are foarte mult de a face cu religia. „Impărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băatură; ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt”. Dar, „fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, faceți totul spre slava lui Dumnezeu”. Așa dar, a bea și a mânca cum trebuie, nu e altceva decât o parte din săvârșirea binelui. Și dacă ne împărtășim în chip cumpătat de mâncările bune și ne abținem cu totul dela cele vătămătoare, vom fi cu mult mai capabili să deose-

bim între bine și rău. Despre dieta lui Isus era profetizat: „Unt și miere va mânca El, ca să știe să lepede răul și să aleagă binele”.

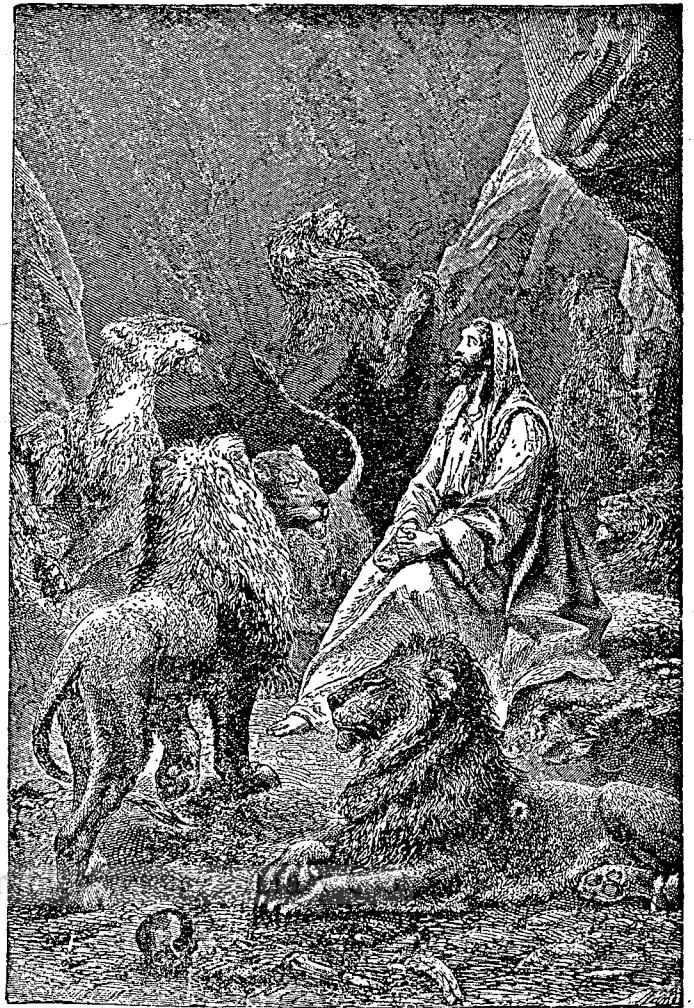
Dumnezeu ne dă următoarea învățătură: „Dacă stai la masă cu unul din cei mari, ia seama ce ai dinainte; pune-ți un cuțit în gât, dacă ești prea lacom. Nu pofti mâncările lui alese, căci sunt o hrană înșelătoare”.

Iubiți tineri, unele din mâncările alese de astăzi sunt cu siguranță „o hrană înșelătoare”, pentru că ele au o foarte mică — dacă au și atât — valoare alimentară. Ele nu fac altceva decât să încarce organismul. Să onorăm pe Tatăl nostru din ceruri, hotărîndu-ne în inimile noastre să nu ne întinăm cu nici măcar o porție din acestea. Cu toate că Dumnezeu este foarte îngăduitor, îndurător

Dacă rămânem legați de Dumnezeu, fiarele sălbatice nu ne vor putea face niciun rău.

și îndelung-răbdător, El nu Se va lupta continuu cu omul. Să ne aducem aminte că partea principală nu este răul care poate fi provocat de o mică porție de mâncare sau de băatură nesănătoasă asupra organismului nostru, ci este vorba de principiul care e călcat prin aceasta. Întrebarea căreia noi trebuie să-i dăm răspuns este aceeași căreia și Eva a trebuit să-i dea răspuns: De cine să ascultăm noi?

Imbuibarea este unul din păcatele caracteristice ale zilelor din urmă. Să nu uităm niciodată că în adevărata cumpătare se cuprinde și folosirea moderată a

Fericirea primei perechi de oameni era asigurată prin ascultarea de Dumnezeu.

cea ce este bun. Și când Satana vine la noi cu înfățișarea de înger de lumină, așa cum veni și la Isus, să ne spună că necumpătarea e un păcat fără importanță, să nu uităm să-i spunem și lui și să ne împropătăm și noi în minte aceste fapte:-

Noi trăim într'o lume care zace sub blestemul păcatului, tocmai din pricină că primii noștri părinți nu și-au stăpănit pofta.

Esau pierdu o mare binecuvântare pământească și chiar viața veșnică pentru un blid de linte.

Din pricina necumpătării, unii jertfesc jumătate, iar alții două treimi, din puterile lor corporale, mintale și morale și ajung astfel jucăriile vrăjmașului".

„Satana . . . simte o mare plăcere când poate să țină lumea creștină în obiceiurile ei zilnice sub tirania deprinderii, asemenea păgânilor, și când lasă ca pofta s'o stăpânească”.

Este o mare primejdie să nu cădem în extreme în privința a-

ceasta, dar dacă urmărim sfaturile și îndrumările Bibliei și ale altor cărți în legătură cu acest subiect, adunând rând pe rând, învățătura cu învățătura, comparând lucrurile spirituale cu cele spirituale, nu vom da niciodată greș.

Planul lui Dumnezeu este ca noi să progresăm continuu. Nădejdea noastră de fericire în lumea aceasta și în cea viitoare depinde de progresul nostru aici. Cuvintele acestea, citate din cartea „Solii către Tineret”, vor umple de însuflețire pe toți aceia cari doresc să ajungă a avea un caracter creștin:

„Bunele deprinderi corporale înlesnesc minții o stare de superioritate. . . . Limpezimea de minte a lui Daniel și tăria de gândire; puterea sa de a câștiga cunoștință și de a se împotrivi ispitei, se datorau în mare măsură felului său de hrănire simplă, îmbinat cu viața sa de rugăciune”.

„Dumnezeu vorbește astăzi tinerilor și tinerelor, îndemnându-i să strângă prețioasele raze de lumină pe cari El le-a dat asupra subiectului cumpătării creștine, și ia o atitudine dreaptă față de legile sănătății”.

Satanei nu-i place să vadă pe tineri că se alipesc de principiile sănătății. Dar să nu uităm că o „experiență religioasă se câștigă numai prin luptă, prin desamăgire, prin disciplină severă a eului, prin rugăciune stăruitoare”.

Deși Satana este vrăjmașul nostru, nu el este cel mai de temut. Eul este „cel mai puternic vrăjmaș cu care trebuie să dea piept

omul”, dar „cea mai înaltă dovadă a nobleței la un creștin este stăpânirea de sine”.

Dacă ne încumetăm să fim ca un Daniel, trebuie să fim gata să ne luăm asupra-ne răspundere, să întâmpinăm încercări și să fim hotărâți ca și el de a ne împotrivi ispitei. Să nu ne înspăimântăm atunci când suntem aruncați în groapa cu lei, așa cum a fost aruncat el. Fiarele sălbatice pot să mugească, dar nu ne vor putea face niciun rău, dacă rămânem legați de Dumnezeu.

Când ni se cere să purtăm vreo răspundere care pare prea grea pentru noi, să ne aducem aminte că toate „ordinele Sale sunt tot atâtea imputerniciri”. Poate că vom „slăbi”, „toată vloga noastră” ne va părăsi și poate că vom fi „bolnavi câteva zile”, așa cum a fost și Daniel, dar nu trebuie să desnădăjduim, pentru că așa cum mărturisește și David despre experiența sa din timpul de strâmtorare, „Dumnezeu vinedcă sufletul meu”.

Noi, ca tineri, trebuie să încercăm metoda lui Daniel, de a ieși din situațiuni grele — adică postul și rugăciunea. Pare că acesta era un obicei răspândit între cei evlavioși din vremurile biblice.

Satana ar vrea să ne facă să credem că voia lui Dumnezeu este ca noi să băjbăim continuu prin întunerec. Niciodată! „Dumnezeu dorește ca fiii și fiicele Sale să fie fericți, plini de pace și ascultători”. După ce ne pune la încercare și noi ne dovedim credincioși, El ne aduce chiar în locul pe care îl are pentru noi în slujba Sa, așa cum a făcut și cu Daniel.

Iubiți tineri, să strângem cu bucurie razele de lumină asupra subiectului cumpătării creștine. Dumnezeu ne va ajuta să punem în practică principiile pe cari El le-a stabilit. Și noi vom fi binecuvântați cu un creier luminat, o judecată sănătoasă, cu o mare putere de pătrundere. Acestea constituie insigne nobleței, cu care natura onorează pe aceia cari ascultă de legile sale.

M. T.

AMICUL TINERIMII

O bună alegere

Nu cred să existe o idilă mai frumoasă, mai mișcătoare și mai înălțătoare ca aceea cuprinsă în cartea Rut din Biblie. Vieța a acestei tinere Moabite, prezentată în trăsături simple, dar impresionante tocmai prin această simplitate, iubirea ei față de aceea care fusese mama soțului său, acel tablou de vieță patriarhală din acele vremuri străvechi, toate acestea sunt inspiratoare și pilduitoare. Celor cari n'au citit încă aceste pagini ale Cărții sfinte, le recomand s'o citească de grabă.

Când facem cunoștință de prima dată cu Rut, ea locuiește în țara ei natală, în Moab. Când cettim ultimele întâmplări din vieța ei, o găsim în ținutul lui Iuda, socotindu-se în rândul poporului lui Dumnezeu.

Imprejurările cari au ridicat pe Rut din țara ei de naștere și au dus-o într'o țară străină, au fost, mai întâi o foamete mare și apoi o moarte în familie. Ceea ce părea o tragedie copleșitoare, Dumnezeu a condus lucrurile în așa fel spre slava Sa, și a devenit o binecuvântare pentru ei toți. Dacă noi suntem credincioși și cu totul consacrați lui Dumnezeu, tot așa se întâmplă și în zilele noastre — binecuvântarea urmează după nenorocire.

Amândouă nurile Naomei au plecat împreună cu ea când a părăsit Moabul, țara durerii ei. Zece ani de vieță frumoasă petrecuți alături de aceste tinere femei, făcuse ca să devină plăcută și scumpă în ochii lor. Cu toate că Naomi se bucura de tovarășia lor, fără îndoială că ea nu dorea

să le întunece viitorul, cerându-le s'o însoțească la Betleem. În vremea aceea ea nu avea destulă credință ca să creadă că o mare binecuvântare avea să decurgă din aparenta nenorocire care venise peste ele. Ea nu zicea așa: „Acum cunoașteți pe adevăratul Dumnezeu, pe care trebuie să-L iubiți și să ascultați de El“. Dimpotrivă, ea zicea: „Faceți ce vă îndeamnă inima — întoarceți-vă la poporul vostru și la dumnezeii voștri“. Ea era sigură când le punea la încercare, că ele aveau să facă așa cum simțeau în inima lor, fără să fie influențate sau silite de cineva. Tot așa și noi, ceea ce dorim să facem, arată ce suntem în realitate. Sau, folosindu-ne de cuvintele din proverb: „Pomul se cunoaște după roade și omul după fapte“.

Fie că își dădeau ele seama sau nu de aceasta, undeva, pe drumul dintre Moab și Iudea, a fost locul de despărțire a căilor acestor două tinere femei, răscrucea vieții lor. Una alege lumea și siguranța vremelnică; cealaltă, privind dincolo de înlesnirile și foloasele pământești, alege pe Dumnezeu și siguranța veșnică. Oare va fi putut Rut, la data aceasta, să vadă colinele din jurul Betleemului unde avea să adune spice cu ocazia secerișului care se apropia; unde, peste mulți ani, strănepotul său, dulcele cântăreț al lui

„Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu“.

Izrail, avea să-și compună psalmii săi neîntrețuți în frumusețe; și unde, peste multe veacuri mai târziu, îngerii aveau să cânte glorioasă cântare de pace și bună învoire între oameni? Nu. Rut nu putea să-și închipue sau să vadă viitorul măreț care atârna de hotărârea ei îndrăzneată și fără teamă. A crede nu înseamnă a vedea. Credința pășeste înainte fără să vadă.

„Nu sta de mine să te las și să mă întorc dela tine“, zicea Rut; „încotro vei merge tu, voi merge și eu (ea avea deplină încredere în Naomi), unde vei locui tu, voi locui și eu (oricât de umilă și de sărăcăcioasă s'ar putea să fie locuința Naomei); poporul tău, va fi poporul meu (era gata să-și schimbe cetățenia), și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu (ea se întorcea din toată inima către adevăratul Dumnezeu); unde vei muri tu, voi muri și eu, și voi fi îngropată acolo. Așa să-mi faci Domnul, și mai mult chiar, dacă mă va despărți de tine altceva decât moartea“. Ce tribut de prietenie dăinuitoare!

Când Franklin cetti această bucată de frumoasă poezie ebraică membrilor Academiei Franceze,

aceștia întrebară: „Unde ai găsit o așa fermecătoare idilă?”

„Intr'una din cele mai vechi și mai bune cărți cari s'au tipărit vreodată, cunoscută sub numele de Sfânta Scriptură”, răspunse Franklin.

Rut iubea pe Naomi și își îndeplinea cu credincioșie partea ei pentru a câștiga pâinea cea de toate zilele pentru amândouă. Atitudinea ei plăcută și de renunțare de sine, de a face „tot ce i-a spus” îi aduse cea mai mare fericire a vieții ei. Împlinindu-și cu bucurie și credincioșie cele mai umile îndatoriri, ea se dovedea că este pregătită pentru rangul de onoare în care avea să fie ridicată mai apoi.

Rut se duse la Boaz, ruda ei care avea drept de răscumpărare, chiar așa cum fusese învățată să facă. Când fu întrebată, ea îi spusese că el este acela care are drept s'o răscumpere. Cu alte cuvinte, ea zicea: „Tu ești răscumpărăto-

rul. Eu sunt aceea care am nevoie de răscumpărare”. Ca și Rut, noi venim la Răscumpărătorul nostru. Tot ca și ea, suntem și noi săraci, fără ajutor și în nevoie.

„Neputând s'aduc nimic, Lângă crucea Ta azi pic”.

„Nevoia noastră cea mare este singurul lucru care ne dă dreptul la harul lui Dumnezeu”.

„Nu te teme, îți voi face tot ce vei zice”, primi Rut asigurarea dela Boaz, ruda sa.

„Nu te teme de nimic”, zice Răscumpărătorul nostru oricui vine la El, „căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu”.

Noi venim la Isus Hristos și pretindem moștenirea noastră, cerând iertare și curățire și darul Spiritului Său Sfânt cel binecuvântat. Aceasta este partea noastră. Atunci El ne împlinește cererea noastră. Răscumpărătorul nostru, ca și rudenia Boaz, ne acopere cu mantaua dreptății Sale și ne pretinde ca proprie-

tatea Sa. Cineva a zis că ea a câștigat mai mult la picioarele lui Boaz, decât câștigase toată ziua, adunând spice de pe câmp. Vedem astfel că, atunci când ședem la picioarele lui Isus, toate bogățiile harului răscumpărător sunt ale noastre, în Numele Lui. Noi avem privilegiul ca să simțim deplina mântuire. „Este privilegiul și datoria fiecărui creștin să aibă o bogată și îmbelșugată experiență în lucrurile lui Dumnezeu”. Prin unire cu Hristos, noi găsim odihnă, tot așa după cum Rut a găsit odihnă în casa lui Boaz. Astfel noi suntem deplini în El, mântuirea noastră, dreptatea noastră, tot ce este al nostru și în totul.

Pentru că Rut alege pe Dumnezeu, Dumnezeu alege pentru Rut un viitor care realizează pentru ea cele mai nesperate visuri, alături de un bărbat cu o mare credință și călăuzit de înalte idealuri, de pe ale cărui buze se revărsau în chip spontan cuvinte de binecuvântare și de inspirație. El era cugetat, darnic și plin de spirit cavaleresc, un adevărat tip al divinului Mesia, al Căruui străbun avea să fie. „Domnul să fie cu voi”, era salutarea sa obișnuită.

Vom vedea pe Rut între copiii lui Dumnezeu, între sfinții răscumpărați în slavă. Cu siguranță că atunci va ști ea pentru prima dată că face parte dintre strămoșii Mântuitorului lumii.

O alegere. O clipă din viață, când ești chemat să faci un pas. Un pas obișnuit, ca toți ceilalți, dar cu urmări atât de mari, cât veșnicile. Iubite Cetitor! În fața ta stă viitorul: deoparte lumea cu toate plăcerile și avantajele ei trecătoare, iar de cealaltă parte stă Isus, care îți oferă în schimbul unei vieți de ascultare de El, de viață demnă, folositoare semenilor tăi, viața cea veșnică și fericită, alături de El și de toți cari s'au învrednicit s'o primească. Tu ce vei alege?

Prel. de M. Ionescu

„Maria și-a ales partea cea bună”.

AMICUL TINERIMII

Legat la ochi

O ceață deasă se ridica din spre ocean într-o zi din iarna trecută, când un avion gigantic de pasageri își lua sborul în chip maiestos de pe aeroportul din Portland, Statele Unite, și se îndrepta spre sud, spre a ajunge în valea scaldată de soare a râului Sacramento, din California. Când pasărea uriașă se avântă spre ceruri, orașul Portland dispăru înfășurat în covorul cel negru care se ridica din mare. Pasagerii, nemișcați și comod așezați în cabina călduroasă, nu puteau vedea nici cerul, nici pământul. Amândouă dispăruse în ceață — dar ei nu se sinchiseau. Pilotul care ședea în cabină primea mesagii clare și deslușite în ce privește direcția. O undă magică, invizibilă, conducea avionul prin întunecime.

Oră după oră, văzduhul întunecat fu sfredelit de tunetele lui. Iată-l ajuns pe coasta Oregonului, peste hotarele Californiei. Ceața încă nu se ridica. Dar uriașul văzduhului, luându-se după această undă, mergea drept înainte. Pilotul atrase atenția ajutorului său: „E o vreme prielnică pentru radio-recepție. Ascultă numai, cât de deslușit se aude Australia”.

Pilotul ajutor dădu din cap în semn de aprobare. „Trebuie să nimerim râul Sacramento chiar la punct”.

AMICUL TINERIMII

Pasărea sboară nebunește în jos pe coasta Californiei. Trece tocmai pe deasupra pădurilor uriașe de redwood (lemn roșu), cari au aproape 2000 de ani. In jos spre orașul San Francisco, tot așa de lin și sigur ca sborul unui vultur. Și nicio bucățică de pământ sau de cer nu văzuse pasagerii de când plecase din Portland. Incepură să-și aranjeze bagajele. Nu era decât o chestiune de minute până ce avionul avea să iasă din întunecime și îndată aveau să fie acasă. Acum sunt aproape deasupra Porții de Aur.

Deodată pilotul privi buimăcit. Căută să-și pună în rânduială aparatele de radio. Glasuri și semnale se revărsară într-o confuzie asurzitoare. Australia se auzea tot așa de aproape ca și San Francisco. Iși potrivi ceasornicele, dar confuzia încă dăinuia. Avionul pierduse unda diriguitoare. Pilotul mai făcu un cerc pe deasupra întinderii de ape, cari scaldau țărmul, ca s'o găsească. Apoi o luă înapoi spre coastă. Unda era pierdută în acea învălmășeală de sunete. Instrumentele sale n'o puteau deosebi de amestecătura altor semnale. Ore întregi dădu ocol încoace și încolo prin ceață, orbește, când spre largul mării, când spre coastă. Totul în zadar. In aparatele de radio-recepție se auzeau tot felul de glasuri și semnale.

In cele din urmă benzina era pe terminate. Avionul era pierdut. El se lăsă mai jos și tot mai jos, până când atinse suprafața apei. Oceanul îl smulse ca pe o așchie și îl izbi cu putere de stâncile râpoase. Un alt drumeț al văzduhului se prăbușise și fusese distrus. . . .

Creștinul legat de cer, care călătorește prin întunecimea păcatului și a învățăturilor false, urmărește unda cea albă a adevărului în drumul său afară din noapte.

Instrumentul numit „credință” îl ține pe această undă — credința că chiar dacă este trântit la pământ, adevărul se va ridica din nou biruitor, credința că adevărul va străpunge întunecul și în cele din urmă îl va risipi în lumina cea strălucitoare a zilei deplină.

In nicio vreme din istoria lumii adevărul n'a fost trântit la pământ așa de crunt ca în aceste zile. Luptele cari pun la încercare sufletele oamenilor și le încercă mințile, au copleșit aproape întreaga lume. Acestea au făcut ca națiuni întregi să se îndrepte desnădăjduite spre dumnezei falși și spre idealuri false. Dar luptele și încercăturile au crescut tot mereu, până când oamenii, după ce au schimbat un dumnezeu după altul, își ridică mâinile în disperare și strigă: „Nu este niciun adevăr; nu este niciun bine; nu e nicio dreptate”.

Dreptul pumnului ajunge din nou regula zilei. Lumea se întoarce iarăși la barbarie. Tratatе solemne sunt călcate în picioare ca o nimica, cuvintele de jurământ ale oamenilor nu mai au nici o valoare, înțelegerile sunt făcute cu un cinism care lasă să se

întrevadă călcarea lor pentru motive de nimic. Un materialism feroc, cu preocupările lui de securitate economică, secătuește toate însușirile mai alese ale omului. Urmarea vădită a acestui program se vede deja de pe acum. Temeliile civilizației se clatină. Războaiele acopăr a treia parte din suprafața pământului, în timp ce locuitorii celorlalte două treimi trăiesc într'o continuă teamă de războiu. Cuvintele de liniștire sunt spuse numai cu nădejdea de a se amâna ziua fatală, și nicidecum spre a o evita.

Vremea aceasta este cu adevărat o vreme de încercare a credinței. Este o vreme când virtuțile creștine de modestie, cinste, dreptate și de bună învoire, pare a nu mai avea nicio putere împotriva puterilor întunecului. Totuși, creștinul care simte în inima sa că toate acestea alcătuiesc adevărul, dacă vrea să-și

împlinească misiunea sa în lume, trebuie să aibă credință că în cele din urmă adevărul va împrăști întunecul și lumina cea strălucitoare a zilei depline se va întinde peste tot. El însuși trebuie să simtă că personal trebuie să țină în inima sa vii virtuțile dovedite în viața lui Hristos, astfel ca, „după cum un sfeșnic aprinde pe altul fără să i se micșoreze lumina, tot așa noblețea să aprindă noblețea” până atunci când adevărul va birui cu adevărat. El nu trebuie să umble „legat la ochi”, orbește, spre a fi pierdut în întunecul nopții, ci trebuie să aibă astfel credința, în cât să poată urmări undă cea albă de adevăr, fără încetare, astfel ca să poată ajunge lumina cea veșnică și să conducă și pe alții pe cale împreună cu el. Acesta nu e un lucru ușor, dar este singura cale.

Russel Quinn

MINCIUNA

BCU Cluj / Central University Library

Tatăl și mama a trebuit să plece într'o după amiază de acasă, lăsând singuri pe cei doi copii sburdalnici, Sorin și Cristinel. Ca să vadă mai de-a-proape — să pipăie el cu mâna lui — o cană frumoasă de cristal, pe care mama nu-l lăsa să o atingă, Cristinel se sui pe un scaun. Luă cana de pe etajeră, dar înainte ca să se dea jos de pe scaun, cana îi scăpă din mână și căzu pe podea. Cristinel e îngrozit și numai poate de frică. Ce o să spună mama și tata când o să audă de răul pe care l-a făcut? Numai de-cât pune scaunul la loc și plecă. Seara nu intră decât cu fratele său Sorin.

— Cine a spart cana? întrebă la întoarcere mama, supărată.

— Nu știu, răspunse Sorin.

— Nici eu nu știu, se grăbi să răspundă și Cristinel, a cărui inimă bătea de să-i spargă pieptul.

— Cu toate acestea unul din voi tot a spart-o, zise tatăl foarte supărat. Tu ai spart-o, Cristinel?

Luat din scurt, Cristinel era cât p'aci să mărturisească. Un sughiț îi veni în gât, ochii i se umplură de lacrimi și se gândi să spună: „Iartă-mă, eu sunt vinovatul!”, dar frica îl reținu și strigă: Nu, n'am spart-o eu!”

Tatăl crezu, într'adevăr, că copilul este nevinovat și, îndreptându-se către Sorin, care îl mințise de mai multe ori, îi zise:

— Tu ești mincinosul!

Sorin se apără și se rugă ca să fie crezut, dar în zadar. În lacrimile și rugămințile lui, tatăl nu vedea decât o prefăcătorie.

Ieși de-aici, mincinosule și du-te de te culcă! In seara aceasta n'ai să mănânci! Cristinel amuțise. La masă vrea să dea impresia că e foarte mulțumit și că nu știe nimic despre cele întâmplate. După ce mănăcă, se duse repede și se culcă lângă Sorin și pen-trucă Sorin plângea, nu îndrăzni să-i vorbească. Ar fi vrut să adoarmă, dar nu putea. Cum stătea așa, suspinurile fratelui său îi sfășiau

parcă inima. Cât de nefericit se simțea el când vedea că fratele său trebuie să sufere din pricina minciunii lui! În sfârșit, biruit de remușcări, se aruncă de gâtul fratelui său și îl îmbrățișă, plângând.

— Sorin, îi zise el, nu mai plânge. Eu sunt vinovatul. Imi pare așa de rău că tu trebuie să suferi pentru răul pe care eu l-am făcut. Măine voi mărturisi totul lui tata. Te rog, dragă Sorin, fii liniștit, căci eu cred că tata ne va ierta.

Cei doi frați adormiră împreună. A doua zi, Cristinel își mărturisi greșeala. Sorin era acolo. Tatăl luă amândouă mâinile lui Sorin, le strânse cu iubire și zise:

— Copilul meu, iartă-mă! Imi pare foarte rău că te-am pedepsit pe nedrept. Apoi, îndreptându-se către Cristinel, îi zise:

— Sunt fericit că regreți greșeala ta, și nu te voi pedepsi; dar să îți minte că dacă vrei să fii fericit și să plăci Domnului, trebuie să spui totdeauna adevărul. A minți este un păcat mare, pen-trucă rănești de bună voie pe aproapele tău.

Sir Henri Rawlinson

(1810 — 1895)

O LUME PIERDUTA

Cel ce călătorește în Răsărit, poate vedea între altele și ruinele Persepolis-ului, o cetate înfloritoare acum două mii de ani. Călătorul se va mira de sigur de mormintele împodobite — fără îndoială că e vorba de mormintele regilor — și de ruinele unui mare palat, din care au mai rămas în picioare numai câteva coloane, cari să aducă aminte de slava lui de mult apusă. Privind la ruinele tăcute ale „Cetății Persane”, fostă pe vremuri capitala plină de vieță a celui mai puternic imperiu din lume, călătorul va șopti suspinând: „Sic transit gloria mundi” — „Așa trece slava lumii”.

El va vedea că zidurile și monumentele sunt acoperite cu desene ciudate în formă de cuie. „Ce or fi astea? Poate decorații”.

Câțiva călători cari au trecut prin aceste locuri acum o sută cincizeci de ani au fost foarte mult atrași de aceste semne în formă de cuie mari. Ei s'au apucat să le copieze pentru a le studia cu mai multă atenție în Europa.

În Göttingen, Germania, Georg Grotefend, un profesor de limba greacă, examinează de aproape ciudata scriere în formă de cuie. El descoperă un lucru interesant. Toate aceste decorații arătau la fel! Doamne, ce-or mai fi și astea? Cu siguranță, trebuie să fie litere în vreo limbă de mult uitată.

„Dar de unde pot ști eu această limbă uitată, dacă nu cunosc nicio singură literă? Ah, dacă am putea avea o cheie pentru taina aceasta!” Își mai aruncă odată privirile peste ciudatele figuri.

„Ce e asta?” exclamă el. Privind mai de aproape putu să deosebească un grup de semne — fără îndoială un cuvânt. El observă că acest grup de semne revenea foarte des. „Ce cuvânt ar folosi un rege pe monumente, așa de des? De sigur, sau numele său, sau cuvântul ‚rege’. Am găsit. Trebuie să fie ‚rege’.

Grotefend se mai uită odată. „Aici este iarăși același cuvânt, dar cu o terminație. Aici trebuie să fie ‚regi’. Aici aceste cuvinte sunt unul lângă altul. Trebuie să însemneze ‚regele regilor’!

Gravul savant începu să joace de bucurie. El știa că vechilor împărați persani le plăcea foarte mult să se laude cu măreția lor. Știa că fiecare se numea „regele regilor”. Aci descoperise firul pentru deslegarea misterului!

Cuvântul despre care credea că însemnează „rege” îl găsi în primul rând. După el mai era un alt cuvânt. „Poate că acesta însemnează ‚mare’. Atunci s'ar ceti ‚marele rege’.

Mai examinează și alte copii de inscripții. Părea că toate încep în același fel: „Marele rege, regele regilor”.

Prea bine până aici. Luă din nou hârtia în mână. Ce putea să mai descopere acum? Se uită mai de aproape la hârtie. Nimic nou. Fața i se posomorî. Dar tocmai când era gata s'o lase din mână, îi veni în minte o idee: „Aici este vorba de un rege. El ridică un monument, în amintirea vreunui lucru oarecare, — de cele mai multe ori o victorie asupra dușmanilor. El se numește pe sine ‚marele rege, regele regilor’. Ce altceva ar mai putea scrie? Cel?”

„Numele său!”

Călăuzit de această nouă idee, Grotefend ridică hârtia. Mâna îi tremura. Primul cuvânt era urmat de fraza pe care credea că o cunoaște. Deci primul cuvânt trebuie să fie numele regelui!

Privi ceva mai departe. Iarăși fraza pe care o cunoaștea. Și înaintea de aceasta, un alt cuvânt necunoscut. Aceasta trebuie să fie numele altui rege. „Să presupunem că regele al cărui nume se află primul pe hârtie, se numește X. Așa dar, primul rând ar fi astfel: ‚X, marele rege, regele regilor’.

Rawlinson copie inscripția, care era alcătuită din aproape patru sute de rânduri.

Așa! Am făcut un pas bun înaintea! Curând voi fi în stare să citesc o limbă care a murit de două mii de ani”.

Studie mai departe caracterele sale în formă de cuie. „X, marele rege, regele regilor, . . . Y, rege”. Cuvântul care lipsește trebuie să fie — să vedem — ‚fiu’?”

El citește din nou cuvintele: „X, marele rege, regele regilor, fiul lui Y, rege”. În felul acesta voi cunoaște repede vechea persană”.

El ceti mai departe: „Y, marele rege, regele regilor, fiul lui . . . rege”.

„Am găsit! Am găsit! Inscripția aceasta conține numele celor trei conducători persani — bunicul, tatăl și fiul. Acum ia să vedem cine sunt aceștia? Ia să cercetez lista regilor persani. Unu, doi . . . doisprezece. Treaba va fi ușoară. Au fost numai doisprezece regi persani. Și mai este un alt fapt pe care cred că îl știu. Aceștia trei erau: bunicul, tatăl și fiul. Aceasta stabilește câțiva din cei doisprezece.

„Histaspe, Darius și Xerxe. . . Cum se potrivesc numele acestea cu textul persan? Primul este mai lung — așa cum și trebuie să fie, ca să corespundă”.

II

Henry Rawlinson, un băiat de șaptesprezece ani, plecase în India, în anul 1827, în serviciul Companiei Indiei Răsăritene. Tot ce știa despre ciu-

datele caractere cuneiforme din Persia era că sunt o puzderie, o încurcătură căreia e cu neputință a-i da de rost. Nu auzise niciodată despre Grotefend și despre activitatea lui.

El prindea repede o limbă nouă, și nu peste multă vreme cunoștea o mulțime de limbi cari se vorbeau în India. Vorbea limba persană modernă ca și pe cea maternă. Spre deosebire de camarazii săi de slujbă, Rawlinson găsea destul timp ca să citească mult, mai ales chestiuni de istorie. Odată a fost chiar pus la arest din pricina dragostei sale pentru cărți. El cumpărase mai mult decât putea plăti și datoră unui librar aproape o sută de dolari.

Curiozitatea lui Rawlinson a fost trezită de ruinele unei lumi vechi, cari se vedeau pretutindeni în jurul său. El călători prin Persia, unde ajunsese la o stâncă vestită, înaltă de vreo 550 metri, la Behistun. Pe partea râpoasă a acestei stânci era săpată o inscripție, la o înălțime de o sută cincizeci de metri, pe care Rawlinson dorea s'o studieze. Dar părea a nu fi niciun mijloc de a se cățăra pe stâncă, ce era pleșuvă și lunecoasă. Era nevoie de un ochiu pătrunzător, un cap care să nu se înfierbinte și de un picior sigur.

De trei sau de patru ori pe zi, multe zile în șir, Rawlinson se cățăra pe stâncă la o sută cincizeci de metri fără ajutorul frânghiei sau a scării — fără niciun alt ajutor. Cu riscul de a-și pierde vieața, el copie inscripția, care consta din aproape patru sute de rânduri.

Acum se puse să deslege taina semnelor în formă de cuie. Ochiul său înflăcărat văzu un cuvânt care revenea mereu, mereu. Inscripția acea-

sta, își făcu el socoteala, a fost săpată din porunca unui rege. Aci trebuie să fie cuvânt persan pentru „rege”.

Rawlinson folosi aceeași metodă pe care o folosise și Grotefend. „Iată aici același cuvânt, dar cu o terminație. Cuvintele sunt unul lângă altul. Fraza trebuie să însemneze „regele regilor”.

Aceeași listă de regi pe care o descursese Grotefend, se afla și aci. Și Rawlinson, fără să știe ceva despre lucrările începătoare ale acestuia, se opri asupra aceleiași liste de regi. „Histaspe, Dariu și Xerxe.... Cum se potrivesc numele acestea? Primul este mai lung — cum de fapt și trebuie să fie”.

Acți se opri Grotefend. Dar Rawlinson de abia începea. Cu o răbdare de fier, el își alcătui pentru sine un alfabet al vechei persane.

Pe calea aceasta descoperi că inscripția fusese așezată pe stâncă de către Dariu, regele Persiei. În inscripție, împăratul istorisește cum a înfrânt numeroși răzvrătiți și cum a biruit numeroase națiuni. Deasupra inscripției este gravată figura împăratului, cu arcul în mână, călcând în picioare un prizonier.

Când Rawlinson trimise o traducere la Societatea Regală din Londra pentru studii asiatice. Europa era în culmea entuziasmului. Societăți de frunte îl încărca de onoruri. Toți erau de acord că lucrarea sa fusese săvârșită în condițiuni foarte grele, mai grele decât ale oricărui învățat european, și cu toate acestea îi întrecuse pe toți.

Studiind inscripția mai departe, Rawlinson fu în stare să descifreze ceea ce părea a fi alte două sisteme de scriere, pe lângă vechea persană

pe care o putea ceti. „Aici trebuie să fie trei limbi. Poate că împăratul Dariu dorea ca toți locuitorii din cu-prinsul împărăției sale să înțeleagă ce este scris pe piatră”. După ce descifrase și tradusese vechea limbă persană, își luă asupra-și sarcina de a descifra și celelalte două limbi. Și drept rezultat, încă două limbi, limba Elamului și Babilonului, fură date publicității.

Insuflețiți de marea sa lucrare, învățații erau acum în stare să citească ciudata scriere în formă de pană, pe care ei o numeau scriere „cuneiformă”. Ei se dedicară cu totul acestei activități, și pe la anul 1853 arheologii descoperiră resturile unei vaste civilizații, despre care nimeni nu visase mai înainte.

Dar mulți oameni încă puneau la îndoială lucrurile. „Ziceți că puteți să cetiți scrierea cuneiformă”, ziceau ei în bătaie de joc. „Dar dacă vom da aceeași scriere la diferiți savanți, fiecare va ghici lucrurile altfel în ce privește înțelesul”.

„Incercați numai”, răspunse liniștit Rawlinson.

Din ruinele unui templu fu scos la iveală un cilindru de argilă arsă în foc, pe care era o inscripție. Patru savanți din diferite părți primiră câte o copie după el. „Traduceți-l”, aceasta era cererea.

Și toți patru, fără să știe unul cum l-a tradus celălalt, dădură aceeași traducere. Această inscripție de pe cilindru conținea istoria unui rege care domnise cu mult înainte de a fi David rege în Izrael.

Cei ce puneau la îndoială lucrurile fură acum convinși.

III

Hai să ne plimbăm acum și prin Babilonul lui Nebucadnețar, pe vremea când Babilonul era în slava sa!

Când ne apropiem de el cu milioanele lui de locuitori, trebuie să trecem peste șanțul adânc care înconjoară cetatea, șanțul umplut cu apă din râul Eufrat. Cetatea este înconjurată de un zid strălucitor colorat, înalt de mai bine de o sută de metri și așa de lat că putea să meargă pe el un car tras de patru cai. Pentru că cetatea este puternică și zidurile ei au poate o lungime de optzeci de kilometri de jur împrejur.

Hai să intrăm pe uriașa poartă Iștar, cu toate că mai sunt o sută de

Babilonul în jărână.

astfel de porți săpate cu măiestrie în bronz. Când trecem prin poarta cetății, sentinelele împăratului ne salută din cele șase turnuri patrâte. Zidurile acestor turnuri sunt acoperite cu țiglă lustruită, împodobite cu figuri de dragoni. Poarta Iștar ne duce în Calea Procesiunii, care se întinde cât poți vedea cu ochiul, drept prin cetate. Aceasta este bulevardul Babilonului, frumos pavat și strălucind de frumusețea taurilor și leilor smălțuiți și de figurile ornamentale așezate pe zidurile cari străjuesc calea deoparte și de alta. Aceasta este locul de plimbare pentru lumea elegantă a Babilonului. Acum mergem spre palatul marelui Nebucadnețar, acolo unde a trăit Daniel și unde s'a ținut ospățul lui Belșațar. Interiorul lui — spun Babilonienii — este așa de strălucitor ca și bolta cerului, cu luceferii ei.

Pentru că Babilonul este stăpâna lumii. Flotele Feniciei se avântă în largul mărilor la un semn al ei. Aur, fier și cositor, din Africa, Spania și Anglia, vin la Babilon și cedrul din Liban este adus tot aci. Marinarii împăratului aduceau pe apele Eufratului pietre prețioase, perle, mirodenii, lemn de preț din India și Ceylon. Caravanele de cămile ale Arabiei își purtau poverile lor prețioase spre această cetate a lumii.

Cincizeci de străzi largi se întretaie unele pe altele, împărțind cetatea în pătrățele uriașe, ca o cutie de șah. Iată un plan minunat pentru așezarea unui oraș. Orietarea se poate face foarte repede.

Acum ne îndreptăm spre partea de răsărit, și trebuie să trecem râul Eufrat, care curge spre cetate. Să trecem pe pod, sau să ne urcăm în luntea de formă rotundă, asemenea unei putini, făcută din piele? Este un lucru ciudat că în cele mai multe orașe partea de apus este cea mai bogată. Partea de răsărit a Babilonului este cartierul comercial și industrial al orașului.

Un lucru trebuie să admirăm noi ca oameni moderni. Casele sunt bine clădite și sistemul de canalizare este excelent. Nebucadnețar e mândru de lucrul acesta. Mania lui este Ministerul Lucrărilor Publice.

Babilonul este țara marilor întreprinderi. În Calea Procesiunii este marea fabrică de îmbrăcăminte, unde lucrează aproape două sute de femei țesătoare. Blănuri, pânzeturi și lânărie, toate sunt folosite. Dar dacă vrem să vedem ceva ne mai văzut, să vizităm marele templu de lângă palat. Parcă am fi într'o sală modernă din-

tr'un oraș, cu toate birourile-ei administrative. Aici este percepția fiscală, biroul de măsuri și greutate, tezaurul statului și alte departamente. Nu mai poate fi nicio discuție: Babilonul este tot așa de aglomerat și organizat ca și un oraș modern.

Regele Hamurabi sau Amrafel, cum este numit în Biblie, este cel care a făcut această organizare. „Dreptatea e atunci când cei slabi și săraci sunt ocrotiți împotriva celor bogați și puternici”, gândea Hamurabi. Astfel el a stabilit legi pentru plăți și chirii, pentru stabilirea răspunderii oamenilor de afaceri în contractele lor, pentru ajutorarea agricultorilor. Hamurabi stă printre cei dintâi și cei mai de seamă legiuitori ai lumii.

Mai încolo este un om, îmbrăcat într'o tunică și cu sandale la modă, care pare a fi foarte ocupat. Ia să vedem ce face? Pare a lucra cu dalta ceva. Într'o mână ține o lespede de humă încă moale, de forma unui biscuit. În cealaltă mână are un fel de condeiu ascuțit, de care se folosește ca de creion. De câte ori apasă cu acest condeiu, lasă în humă niște semne asemenea unei pene sau a unui cui. Omul acesta trebuie să fie un scrib, un scriitor.

„Ce scrii aci?”

„O scrisoare”, răspuse încrezutul scrib.

El este un personaj important în Babilon. Într'adevăr, cel mai educat om aci este scribul. El a fost la școală, a învățat să citească, să scrie, să facă socoteli și gramatica. Aceasta face din el un om important. Orice babilonian care dorește să scrie unui prieten, să zicem din Ninive sau din Sumer, trebuie să roage pe un scrib să-i scrie. Scrisoarea este o bucată de humă, iar plicul este un coșuleț.

„Împăratul mi-a comandat”, zice scribul cu îngâmfare, „să transcriu una din cele mai mari poeme pe o stâncă afară din cetate”.

Mergem mai departe. Pretutindenii

în Babilon vedem numai minuni. Inapoi zidurilor cetății propriu zise sunt temple enorme, tribunalele, bibliotecă imperială cu rafturile ei pline de cărți făcute din humă, un observator astronomic și vestitele grădini suspendate.

Fie că mergem la Babilon, sau în cetatea renovată Ninive sau în Persepolis, pretutindenii vedem cetăți importante în cari oameni învățați studiază istoria, medicina și astronomia.

IV

Cunoașterea de către noi a acestei lumi de mult uitată o datorăm lui Henry Rawlinson și unor oameni ca el, cari au explorat nu numai țări străine, dar și veacurile trecute. Pentru că fiecare veac trecut își lasă urmele în țărâna vremii, în care aceia cari cercetează trecutul — arheologii — citec istoria acelor veacuri. Lucrarea aceasta este ca și când ai scormoni prin mansardă după firul vieții bunicului tău.

Bărbați ca Rawlinson ne-au adus la cunoștință lucruri minunate despre aceste lumi vechi. De pildă unii învățați obișnuiau să ia în derădere legenda Troiei. „Troia n'a existat niciodată”, ziceau ei. „A fost născocită de Omer”.

Heinrich Schliemann, un băiețel german, era foarte mult chinuit de această credință. El iubea pe Omer. Ii plăcea să citească despre Troia când Elena era regina frumuseții, iar Hector cel mai bun luptător. Heinrich era sigur că aceste personaje au existat în realitate. „Într'o zi”, se hotărî el, „voi dovedi că e așa cum cred eu”. Când se făcu mai mare, își lăsă treburile la băcănie și se duse la Dardanele, acolo unde credea că a fost odată Troia. Aci începu numai-decât săpăturile. Spre uimirea generală, el găsi îngropate în pământ nouă cetăți, una deasupra celeilalte, dintre care una era Troia.

Schliemann și Omer ne-au dat Troia. Și oare Rawlinson nu este un erou pentru noi, pentru faptul că ne-a dat Babilonul cu toată măreția lui? Cât de importante sunt toate aceste descoperiri pentru noi, se poate vedea din faptul că de când atenția lumii a fost atrasă asupra lor, Biblia, în care se vorbește pe larg de aceste civilizații vechi, a fost pusă din nou la locul de cinste și de încredere, ba ceva mai mult, a fost folosită drept călăuză pentru alte descoperiri și mai importante, despre cari vom mai vorbi pe viitor.

„Eroi ai civilizației”

H. J.

O temelie tare

— Vreau să construiesc un palat ale cărui turnuri să ajungă până la cer, spuse într-o zi un rege ambițios.

Îndată trimise ordine în toată țara ca să vină toți arhitecții și antreprenorii. Clădirea avea să întrecă în frumusețe tot ce încântase ochiul mai înainte și să fie terminată în cel mai scurt timp cu putință.

Planurile fură făcute peste noapte, materialul fu adus în grabă la picioarele lucrătorilor și munca începu. În fiecare zi, regele cel mândru și nerăbdător venea să vadă cât a înaintat lucrarea și mereu porunca lucrătorilor să dea zor.

Într-o zi, antreprenorul șef, obosit de atâtea îndemnuri, își luă inima în dinți și îi vorbi astfel:

— Să mă ierte Maiestatea Voastră că iau cuvântul, dar să-mi dea voie să spun că lucrul nu va fi temeinic dacă e făcut în pripă. Dacă temeliiile palatului nu sunt puse cum trebuie și încheiate solid, clădirea nu se va ridica în bune condițiuni, iar turnurile nu vor ajunge niciodată la cer.

— A! Nu, nu! răspuse regele pe un ton batjocoritor. Poruncesc să grăbiți cu temeliiile astea. M'am plictisit așteptând, iar priveliștea acestui șantier mă supără. De altminteri, când și acoperișul va fi gata, nimeni nu se va mai sinchisi de temelie.

De frică să nu-și atragă asupra și mânia regelui, muncitorii își iuțiră lucrările trecând repede peste una și peste alta. Ajunsese cu lucrul pe la etajul al treilea când începură să se vadă în zid mici crăpături. Antreprenorul voi atunci să întrerupă lucrările de construcție și să întărească temeliiile.

— Înaintați, înaintați! porunci regele tot mai nerăbdător, când antreprenorul îi împărtăși planul cu privire la temelii. Vreau un palat cu turnuri până la cer și

aștept să fie terminat în grabă.

Lucrătorii își începură lucrul, dar erau triști și descurajați, căci știau bine că palatul nu va fi niciodată ce se aștepta să fie, iar trăinicia lui nu putea fi cu niciun chip asigurată. Și pe măsură ce zidurile se înălțau, crăpăturile se lărgeau. Și totuși regele nu dădu voie muncitorilor să încerce să dreagă temeliiile cari amenințau să se prăbușească. El repeta fără încetare:

— Înaintați, înaintați. Crăpăturile nu se vor vedea.

În sfârșit, sosi și ziua când trebuiau clădite turnurile. Palatul cel măreț și strălucitor era pe terminate. Regele trimise invitații în toată lumea, la capetele încoronate, ca să vină să ia parte la solemnitatea inaugurării. Cu multe zile înainte de data hotărâtă pentru această sărbătoare, se vedea venind din toate părțile regi

și regine, împărați și împărătese cu alaiul lor strălucitor.

Se organizase un mare banchet și regele voia ca la miezul nopții o salvă de tun să salute ziua acestei memorabile.

Dar, când orologiuul bătău douăsprezece și când tunul începu să bubuie, se auzi un troznet asurzitor, urmat de o învălmășeală înspăimântătoare. Reginele și împărătesele leșinară de spaimă și trebui să fie duse în apartamentele lor. Regele și invitații săi alergeră în strada ticsită de lumea înnebunită. Zăpăceala era generală.

„Palatul! Palatul! Mărețul palat! așa răsunau peste tot strigătele de spaimă.

Toată lumea alergia spre locul nenorocirii. Din strălucitul și uimitorul palat nu mai rămăsese decât o grămadă de dărâmături.

Antreprenorul șef se apropie de rege descurajat și îi șopti:

— Vai, Sire! V'am spus că o clădire nu rezistă dacă n'are temelii sigure.

— Prietene, acum văd că ai dreptate, răspuse regele plecându-și capul.

Această pildă veche cuprinde învățături prețioase pentru voi, dragi fete și băieți. Mai întâi cea spusă de antreprenor și apoi altele pe cari le mai puteți găsi și voi.

Îată două:
Repede și bine nu merg împreună.
Fă bine ceea ce faci.

Trd. de Aurora Diaconescu

AMICUL TINERIMII

(Urmare dela pag. 4)

moarte să ridice mâna asupra un-
sului lui Dumnezeu, decăzuse at-
tât de mult, încât ajunsese în stare
să aducă ocară asupra unuia din-
tre cei mai credincioși și mai vi-
teji ostași ai săi și apoi să-l și
ucidă, în speranța că se va putea
bucura netulburat de plăcerea pă-
catului. O, cât de mult se întune-
case aurul și cât de mult se măn-
jise aurul curat!

Așa a lucrat Satana în toate
vremurile; el pune în fața oame-
nilor câștigul care vine din săvâr-
șirea păcatului, făcându-i să se
abată dela calea lui Dumnezeu.

Urmările acelei clipe fatale au
fost foarte dureroase și au adus
multă amărăciune asupra vieții
lui David. Prin acest păcat, Dum-
nezeu, care favorizase atât de
mult pe David, a fost desonorat;
sfințenia legii lui Dumnezeu a
fost micșorată în popor; în sufle-
tele multora păcatul a devenit
mai puțin respingător; netemăto-
rii de Dumnezeu s'au lăsat și mai
mult în voia patimilor lor nele-

giuite. Profetul Natan a muștrat
pe David și i-a arătat cari vor fi
urmările: „Pentru ce dară ai dis-
prețuit Cuvântul Domnului, fă-
când ce este rău înaintea Lui? Ai
lovit cu sabia pe Urie Hetitul; ai
luat de nevastă pe nevasta sa, și
pe el l-ai ucis cu sabia fiilor lui
Amon. Acum niciodată nu se va
depărta sabia de casa ta, pentru-
că M'ai disprețuit... din casa
ta voi ridica nenorocirea împo-
triva ta. Dar pentru că ai făcut
pe vrăjmașii Domnului să hulea-
scă, săvârșind fapta aceasta, fiul
care ți se va naște va muri”.

Cu multă durere a trebuit să
sufere David consecințele faptele-
lor sale rele, „căci ce seamănă
omul aceea va și secera”. David
s'a căit, Dumnezeu i-a iertat pă-
catul, dar urmările lui n'au fost
înlăturate. Copilul pe care îl iu-
bea i-a murit; păcatul adulterului
s'a dat pe față chiar în familia
lui; Amon, unul dintre fiii săi a
fost omorât de fratele său Absa-
lom. Mai târziu Absalom s'a răs-
culat contra lui David și a vrut

să-l omoare. Din această cauză
David a fost nevoit să fugă din
locuința sa și când suia dealul
măslinilor, „suia plângând și cu
capul acoperit și mergea cu pi-
cioarele goale; și toți cei ce mer-
geau după el... suiau plân-
gând”. Unul dintre servii săi îl
batjocorea zicând: „Du-te, du-te,
om al sângelui, om rău”... iată-
te nenorocit! ce privilegiște tristă!
Omul după inima lui Dumnezeu,
regele unui popor, iată-l acum fu-
gar, izgonit din Ierusalim! Scutul
lui Dumnezeu era îndepărtat dela
David. Deși David s'a pocăit și
păcatul i s'a iertat, totuși el a tre-
buit să soarbă până la fund droj-
dia, amară și dureroasă a unei
clipe fatale, când a lipsit dela po-
stul de veghere.

Numai o singură clipă fatală,
o clipă de neatenție, poate să aibă
urmări foarte dureroase și face
să se întunece strălucirea unei
vieți întregi, oricât de frumoasă
și prosperă ar fi fost ea. „Păze-
ște-ți inima mai mult decât orice,
căci din ea ies izvoarele vieții”.

BCU Cluj / Central University Library Cluj LUPTA CEA BUNA

*Cheamă, o! cheamă, copile ncercat,
Din valul durerilor mute,
Pe-Acela ce brațu-l puternic ți-a dat,
O ancoră'n stânci nevăzute.*

*De-i sufletu-ți negru nu pierde curaj;
Al Lui este plin de lumină.
Lumina-l te-atrage mereu ca'n miraj
Și ea te ridică din tină.*

*Te sbate într'una, tu, suflet sdrobit,
Te luptă cât ține furtuna.
Pe stâncă e-Acela ce-atât te-a iubit;
De-acolo ți trimite lumina.*

*In goană nebună, norocul să ai,
Adesea tu treci prin văpaie;
Dar de fericire cu mâna nu dai,
Căci ea-i doar ca focul de paie.*

*Când goana te face cărarea s'o pierzi
Și cerul din față dispare,
Copile, spre El te'ntoarce și crezi,
Isus îți e iarăși „cărare”!*

*Și lupta continui cu ultimi storfări,
Copil vânzolit de furtună.
Tu capu-ți ridică, zărește în zări
Lucindu-ți a vieții cunună.*

*Ți-o întinde Acela ce sus de pe stânci
O ancoră îți fu în furtună.
Cum ți-ai întins brațul pe ea s'o apuci,
La fel să-l întinzi spre cunună.*

*Acum este timpul, copil încercat,
In valul durerilor grele,
Cu sete te luptă să îți ne'ntinat,
Cununa să-ți fie cu stele.*

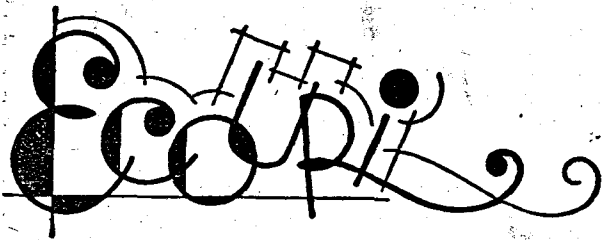
Lucreția Diaconescu

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pen-
tru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VII.
No. 5/1939. Abon. pe un an lei 50, un număr
lei 10. Tip. și Edit. „C. E”. București IV. Str.
Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Director: MIHAIL MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4. Strada
Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

După ultimele statistice date de Biroul Federal al Comerțului Aerian, în Statele Unite sunt 2.229 de aeroporturi și câmpuri de aterizare. Dintre acestea 720 sunt în parte sau în totul amenajate pentru aterizare și decolare în timpul nopții.

* * *

În Japonia, unde atât cei bogați cât și cei săraci socotesc o baie zilnică o necesitate sanitară, lucrătorii au fost foarte nemulțumiți când nu de mult societatea comunală a băilor din Tokio a anunțat că pentru a face economie de cărbuni în vederea războiului, cele 559 de băi ale capitalei vor fi deschise pe viitor numai de la ora zece iar nu de la ora cinci dimineața, ca mai înainte.

* * *

Una dintre cele mai ciudate ocupații din lume este sfărâmarea și vînderea de vapoare vechi. Acum câțiva ani în urmă această afacere nu era așa de rentabilă, dar astăzi prefurii bucăților de oțel și de orice metal sunt foarte ridicate și meseria este foarte căutată.

* * *

În clipa de față sunt aproape treizeci de mii de Asirieni în regatul Iracului. În tot decursul anilor ei au fost prieteni credincioși Marelui Britanii. Acum sunt fără patrie, deoarece cărmuirea Iracului nu-i mai tolerează și încearcă prin persecuțiile să-i izgonească din locuințele lor. Britania se simte răspunzătoare de viitorul lor, și a însăncinat o comisie să studieze chestiunea. S'a dat ideea ca să fie trimiși în Guiana engleză. Climatul de acolo nu este cel mai favorabil, dar aceasta este singura colonie britanică disponibilă unde s'ar putea stabili fără niciun protest.

* * *

În China sunt aproape trei milioane de catolici păstoriți de 4.552 de preoți.

* * *

În „Sacramento Valley”, California, plantația orezului se face cu ajutorul avioanelor.

* * *

Cea mai mare adâncime a Oceanului înregistrată este de 10.620 de metri, în apropierea insulelor Filipine.

Institutul american de Cercetări Orientale anunță oficial descoperirea pe un braț al Mării Roșii, a portului Ețion-Gheber, construit acum trei mii de ani de regele Solomon. De mult se gândeau arheologii că trebuie să existe acest port despre care Biblia vorbește în termenii aceștia: „Impăratul Solomon a mai făcut și corăbii la Ețion-Gheber, lângă Elot, pe țărmurile mării Roșii, în țara Edomului”. (1 Regi 9, 26.) Doctorul Glück, directorul școlii americane de Cercetări Orientale a condus această expediție ale cărei cercetări răbdătoare și săpături au putut face să se scoată la lumină portul regelui Solomon. După raportul său, portul Ețion-Gheber a cunoscut o mare prosperitate între secolele al X-lea și al VIII-lea înainte de Hristos. Solomon făcuse aici turnătorii de aramă, construisese corăbii și tot felul de obiecte de aramă.

* * *

Arheologii italieni au descoperit cimitirul antic (necropolă) în care au fost înmormântați războinicii căzuți în lupta dela Cane, în cursul căreia generalul cartaginez Anibal a înfrânt opt legiuni de romani. Câmpul acesta este situat nu departe de locul unde a fost altădată portul Cane. Mai multe sute de morminte au fost deja deschise. Se pare că acest vast cimitir se întinde pe o suprafață de 4 poogoane de pământ. Unele corpuri au fost înhumate cu îngrijire în morminte solid construite, în timp ce un mare număr au fost îngropate la repezeală, claie peste grămadă. Învățații presupun că descoperirea acestei necropole va permite să se lămurească chestiunea mult timp controversată a locului exact unde s'a dat această celebră luptă, în care, în anul 216 înainte de Hristos, Anibal a învins legiunile romane comandate de consulii Emilius Paulus și Terentius Varro, și în cursul căreia au pierit, după Tit-Liviu, 50.000 de soldați, iar după Polybiu 80.000.

* * *

Dintr'o statistică publicată de Societatea Națiunilor, reiese că în Europa mai sunt încă mulți analfabeți. Recordul aparține României cu 68%.

În Portugalia sunt 65%; în Albania 60% și în Jugo-Slavia 51%. În Grecia sunt 43% analfabeți; același procent există în Spania. În Bulgaria numărul neștiutorilor de carte se ridică la 40%; în Lituania, 33%; în Polonia, 32%; în Italia 32%. Urmează apoi Letonia, 19%; Ungaria, 14%; Estonia, 11%. Țările cari au mai puțin de 10% analfabeți sunt: Finlanda, 9%; Belgia, 7,5%; Franța, 6%; Marea Britanie, 4,5%; Țările de Jos, 2,8%; Germania, 2,6%; Marele Ducat de Luxemburg, 2%; Norvegia, Danemarca, Elveția și Suedia, 1%.

* * *

Rinul cară în fiecare an în ocean două sute de kilograme de aur și patru sute de kilograme de argint.

* * *

Georges Stephenson, inventatorul primei locomotive, n'a învățat să citească decât la vârsta de optsprezece ani.

* * *

Din o sută șaptezeci de milioane de locuitori cari populează Rusia, mai mult de o sută de milioane nu știu nici să citească și nici să scrie.

* * *

Cel mai mic om din lume se spune că ar fi un anume Obala Row, băstinaș din insulele Madras. N'are decât 66 de centimetri înălțime, dar cântărește aproape optzeci și șase de kilograme. Are treizeci de ani și în timpul ultimilor zece ani a crescut cu un centimetru.

* * *

John Grimshaw Wilkinson, botanistul orb, își pierde vederea la vârsta de douăzeci și trei de ani. De atunci învață să deosebească florile printr'o ușoară atingere cu vârful limbii. El putea să deosebească cinci mii de flori de câmp diferite.

* * *

În orașul Helsinki (Finlanda) hotelierii obișnuiesc să arboreze deasupra intrării principale a hotelurilor, steagurile naționale ale oaspeților lor. Un străin, vizitând această țară, poate să știe astfel numaidecât dacă în orașul acela se află vreun compatriot de al lui.

* * *

Se socotește la aproape un milion două sute de mii numărul total al morților, atât civili cât și militari, de amândouă taberile, în cursul războiului civil din Spania, adică dela 18 Iulie 1936 până la 30 Martie 1939.